

ORBÁN JÁNOS DÉNES

Ó én marha ki nem hittem Kosztolányit

*... beköltöztem egy ablakmélyedésbe
ölemben puha pormacska dorombol
szúpercegés festi alá a sóhaj
mi fölszakad a sárga villamosból
kis pókok szóttek bús szememre vásznat
csillámló porból hull reá a festmény
szitáján át lelkem lényekre bámul
mint lejtének az utca hosszú testén...*

*... a rosszleányok – mondják – arra laknak
csipkés házakban
kutyáik nem ugatnak
fehér arcuk pirosnak csak te látod
arra laknak – mondják – a rosszleányok...*

*...most épp egy óra esti nyugalom van
szobámban minden olyan kosztolányis
narancs fény hull teázóasztalomra
és szemben ül a játszótárs a lány is
térzenét enged át az ablakom
teát iszik és boldogan nevet rám
„hiába futsz már rég benned lakom
mint fűszeres boltja fölött a reklám
amit csak látsz oly szép és egyszerű
»mindent mi ízlik itt találhatod«
míg élek én az életed derű»
beláthatom az élet máma szebb
szobám most álmos szépekkel telik
tintaszőnyeg bódító cigarett
magadban ő és szobádban ó te itt
fények sétálnak lassu-boldogan
szememen nyirkos templomablakon
teát iszik
s már nem tudom hogyan ...*

*... élhettem volna én is – benne – akkor
a szende lírát magam elé tartva
mint elmosódott fáradt sárga festményt
vagy porvirágos fakó ablakocskát
világ-nézni ópium-ókulárét
színes tintákban feredni s rút Kaján
hangját csupán megszűrve hallani
– alvó szomszédom vén köhécselését ...*

A Hold, kíváncsi Nap se

*Az indulást a Hold, kíváncsi Nap se
látta. A parton óriási máglyák
égtek, midőn végül megérkezénk. Ők
régóta vártak, így nem is pihentünk.
Kilenc bűnöst íteltünk tűzhalálra,
hét szűz leányt áldoztunk istenünknek.
Megosztottuk, ki megmaradt, magunk közt;
testünk, lelkünk, lovunk is jóllakattuk.*

*És térden ők, s a szem amerre láthat,
köröttünk miriád lépésnyi birtok,
erdő, homok s folyékony föld a tenger,
s amott a város hordja kézjegyünket.
Kifordított emberként egyre lüktet,
olyan az ég legeslegszebb vörösse,
rubin éther az antracit paláston,
mi összeér, ím, csókolóz tüziünkkel.*

*Gyönyör csodálni, amint láng emészti
a bűnt, halandó, hitvány földi testet,
halál urának lenni, és beszívva
az égő test szagát, megmosni vérben
kezed s a kést; és élni, visszaélni
a földi és az égi hatalommal,
s eltűnni bűvös ködben, hogy ne lesse
a távozást a Hold, kíváncsi Nap se.*

A talponálló

*Most lírom reggeli líráim: a
talponállót,
hol annyi minden történ
míg talpon állok,*

*a talponállót, ahol több szabad,
hol egy kávéval megválthatom
tartózkodásomat.*

*S mik üldöznek este, szárnyas kutyái
a zűrzavarnak,
most békében oldalognak a hamuzóban
a fogalmak.*

*A talponállóban magától értetődően pihen
a megreggelizett idő;
tudom, ki vagyok én, és már tudom, igen,
hogyan ki ő.*

*Innen látok rá a világra, tisztán, és előnt
a szerelem;
meghallgatok rádiót és barátot,
beszélek okosan,
és jó nekem.*

*És játszhatom kényszertelenül a legemberibb
szerepet,
a kínálkozót, az ösztönöst, hogy mindenki szeret
és én szeretek,*

*a talponállóban, ahol több szabad,
hol egy kávéval megválthatom
boldog-
és szabadságomat.*